

Arrest

nr. 129 034 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2013 werd ingediend door:

Naam: F. Y. M.

Voornaam: XXX

Nationaliteit: Somalië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Mogadishu

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verklaring op eer dd. 08.07.2013 door boekhoudkantoor K.B. & Partners. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze verklaring is tevens geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...).*
- schrijven Acerta dd. 06.08.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon is aangesloten sedert 03.01.2013*
- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon zichzelf in de maanden juni - augustus 2013 een maandloon van €1500 uitbetaalde.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1500 nog geen rekening werd gehouden met de diverse inhoudingen en sociale lasten die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 4 van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten, "bindende kracht verleend door het Koninklijk Besluit van 23 december 1997 tot goedkeuring van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten".

Verzoekster houdt een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, citeert de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf en betoogt verder wat volgt:

"Dat de bestreden beslissing een attest van een boekhouder dat uitdrukkelijk opgesteld is ten bewijze van (in het Frans "en foi de quoi") bestempelt als een verklaring op eer, hetgeen niet strookt met de uitdrukkelijke inhoud van het document van de boekhouder.

Dat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht nu de overheid zich gebaseerd heeft op een foute feitenvinding, namelijk de foute kwalificatie van de verklaring van de boekhouder te betitelen als een verklaring op eer. Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat dit tevens een schending is van het motiveringsvereiste.

Dat de bestreden beslissing een document verwerpt dat uitgaat van een boekhouder, hetgeen geacht wordt een betrouwbaar document te zijn. Dat een boekhouder geen verklaringen vermag te doen die niet stroken met de werkelijkheid.

Dat artikel 4 van het reglement van plichtenleer van het Beroepsinstituut van Boekhouder bindende kracht verleend door het Koninklijk besluit van 23 december 1997 tot goedkeuring van het reglement van plichtenleer van het Beroepsinstituut van Boekhouders, nochtans voorzag als fundamentele regel dat boekhouders voorzag als fundamentele regel dat de boekhouder zijn beroep dient uit te oefenen met de vereiste waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid zodat valse verklaringen kennelijk uit den boze zijn. Dit wil zeggen dat men geloof kan hechten aan de verklaringen van een boekhouder, Dat voormeld reglement gold op het moment van de opstelling van de verklaring en dat dit trouwens ook geldt in de huidige versie van het reglement. Dat de beslissing die er vanuitgaat geen geloof te hechten aan een verklaring van een boekhouder voormeld artikel schendt.

Dat gelet op het voorgaande in tal van rechtsdomeinen de verklaringen van een boekhouder al betrouwbaar worden aanzien. Dat boekhouders vaak een centrale rol spelen bij het vervullen van fiscale en boekhoudkundige verrichtingen en daarbij geloofd worden. Dat het bijvoorbeeld zo is dat een verklaring van een boekhouder afdoende kan zijn om een prodeo advocaat toegewezen te krijgen. Dat bijvoorbeeld bij aanvraag van vrijstellingen van sociale bijdragen een verklaring van de boekhouder één van de eventueel bij te voegen documenten is. Dat ook bij de aanvraag van studietoelagen uitdrukkelijk de vermeld wordt of bij de aanvraag van een verhoogde tegemoetkoming bij het ziekenfonds de verklaring van de boekhouder vermeld wordt. Dat een attest van de boekhouder zelfs wel degelijk als officieel document kan beschouwd worden.

Dat hetgeen gesteld wordt in de verklaring van de boekhouder reeds afdoende is om te besluiten dat er sprake is van voldoende inkomsten nu de boekhouder uitdrukkelijk stelt dat de inkomsten van diens man 1500 EURO netto per maand bedragen en dat de sociale bijdragen betaald worden door de vennootschap waarvan diens echtgenoot meerderheidsaandeelhouder is. Dat ook hier de overheid het motiveringsvereiste schendt en onzorgvuldig te werk is gegaan.

Dat in ieder geval de verzoekende partij er vermocht op te vertrouwen dat de verklaringen van een boekhouder zelfs op zichzelf afdoende zou zijn. Dat het in die zin minstens behoorde dat de overheid zou aangeven welke documenten er per impossibele quod non zouden ontbreken. Dat men niet kan verlangen van een rechtsonderhorige te gaan verwachten dat er meer documenten dan in casu overlegd werden, zouden worden geveerd.

Dat het de overheid zorgvuldig te werk te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999). Dat de overheid eventueel vermocht te vragen bijkomende documenten voor te

leggen. Dat dit te meer geldt nu de verzoekende partij een dokument heeft voorgelegd waarvan de verzoekende partij vermocht aan te nemen dat dit afdoende zou zijn.

Dat uit de Kruisbank ondernemingen blijkt dat de betrokken onderneming onder KBO. 0508.858.436 gestart is op 3 januari 2013. Dat bovendien de bestreden beslissing zelve reeds stelt dat de verzoekende partij aangesloten is bij acerta op 1 januari 2013 en blijkbaar vergt dat de inkomsten bewezen moeten worden met officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet), hetgeen inhoudt dat een onmogelijk bewijs wordt geveerd, nu een dergelijk document pas meer dan een jaar later kan worden voorgelegd. Dat gelet op het voorgaande de verzoekende partij geen dokument kan voorleggen zoals geveerd door de overheid.

Dat dit des te meer klemt nu de verzoekende partij van Somalische oorsprong is en uiteraard niet zou terug kunnen ten einde daar te wachten op aanslagbiljet, en daar waar al de documenten in een lopende administratieve procedure vlug dienen overlegd te worden en niet meer kunnen worden overlegd lopende het administratief beroep. Dat het terugkeren en moeten wachten in Somalië totdat een aanslagbiljet kan worden voorgelegd in casu een behandeling zou inhouden die niet strookt met artikel 3 van het E.V.R.M. Dat immers de verzoekende partij daarvoor gelet op de ingeroepen afkomst, namelijk de Somalische een tijdelijk statuut had in Nederland. Dat dit statuut onherroepelijk verloren is, daar waar zij geen andere mogelijkheid zou hebben dan terug te keren naar Somalië, hetgeen een onmogelijk is en hetgeen een maatregel zou zijn die gelet op de toestand in Somalië, zoals algemeen gekend een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het E.V.R.M. Dat in casu uitwijzing naar Somalië een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. Dat art. 3 van het E.V.R.M. elke onmenselijke behandeling uitsluit (E.H.R.M., R.D.E., 2 mei 1997, nr. 92, p. 95 en E.H.R.M., 17 december 1996, R.D.E., 1997, nr. 92, p. 88), één van de fundamentele waarden van een democratische samenleving uitmaakt (E.H.R.M. SOERING /E. dd. 7 juli 1989, ser. A., nr. 161, § 88, E.H.R.M. CHAHAL /E. dd. 15 november 1996, R.D.E., 1997, 77, § 88; E.H.R.M. AYDIN /. dd. 17 december 1997, nr. 92,88).Dat het blootstellen aan een onmenselijke behandeling een onmenselijke behandeling uitmaakt (E.H.R.M. SOERING /E. dd. 7 juli 1989, ser. A., nr. 161, § 88). Dat wie dient terug te keren van België naar Somalië bedreigd wordt met de de dood of een ernstige inbreuk op de menselijke integriteit. Dat bij de beoordeling of art. 3 van het E.V.R.M. geschonden wordt men dient rekening te houden met de situatie in het land van oorsprong (E.H.R.M. CRUZ VARRAS, § 69). Dat de toestand in Somalië duidelijk algemeen gekend is. Dat een terugkeer naar Somalië duidelijk een blootstelling inhoudt aan een onmenselijke behandeling inhoudt.

Dat bovendien het de overheid behoort om zo zij voorhoudt dat het inkomen te klein zou zijn het behoort te motiveren waarom dit te klein zou zijn gelet op de voorgehouden "sociale lasten en allerlei inhoudingen" te verduidelijken en te berekenen wat dit juist zou inhouden. Dat trouwens uit het dossier blijkt dat de sociale inhoudingen door de vennootschap worden betaald, hetgeen trouwens volgt uit de wetgeving terzake, zodat niet kan worden ingezien over welke sociale inhoudingen het nog zou moeten gaan, daar waar "allerlei inhoudingen" op zichzelf reeds een zeer vage term is waartegen men zich zelfs niet kan verweren, nu buiten het bedrag, de berekening zelfs niet kan worden nagegaan wat nu juist zou worden bedoeld, zodat de verzoekende partij niet op de hoogte is van waarop de beslissing juist gebaseerd is. Dat in die zin er geen gericht verweer kan worden gevoerd en de bestreden beslissing niet gemotiveerd kan zijn.

Dat niet aangegeven wordt welk bedrag er zou moeten worden overgemaakt teneinde te voldoen aan de vereiste inkomstenniveau daar waar ook niet wordt berekend wat het inkomen zou moeten zijn dat door de vennootschap dient overgemaakt te worden aan de echtgenoot omdat dit zou voldoen aan de vereiste van voldoende stabiele inkomsten. Dat dit een dermate discretionaire manier van beslissen inhoudt (Cf. Rvv. nr. 114.664, 28 november 2013). Dat op die wijze er geen controle mogelijk is van de motieven van de bestreden beslissing."

Dat bovendien er geen rekening mee wordt gehouden dat het bewijs van de voorgelegde betalingen zich grotendeels voordoen in de vakantiemaanden met al een mindere economische activiteit gelet op de vakantiemaanden.

Dat ook artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geschonden is, gelet op het bovenstaande nu de bestreden beslissing artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet schendt door deze bepaling verkeerd te interpreteren en op onjuiste wijze over geleverde bewijzen te oordelen of een onjuiste manier te oordelen.

Dat gelet op het voorgaande ook het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen wettelijke grondslag meer heeft en niet gemotiveerd kan zijn. Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten

komen. Dat voormelde rechtspraak kan ingeroepen worden naar analogie voor een verzoek tot gezinshereniging.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Waar verzoekster beweert *“dat niet aangegeven wordt welk bedrag er zou moeten worden overgemaakt teneinde te voldoen aan de vereiste inkomstenniveau [...]”* wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing de dienaangaande relevante bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is opgenomen, met name wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Verzoeksters bewering mist derhalve feitelijke grondslag zodat zij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat er op dit vlak geen controle mogelijk is van de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster voorts betoogt dat de verwijzing naar “diverse inhoudingen” te vaag is om te begrijpen wat er precies mee wordt bedoeld, dient erop te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet oplegt dat de motieven van de motieven zouden moeten worden gemotiveerd. Aangezien verzoekster stukken voorlegde met betrekking tot de inkomsten van haar echtgenoot die zelfstandige is, behoren zij te weten op welke inhoudingen wordt gedomd zodat de verwerende partij hieromtrent niet verder hoefde te motiveren.

Verzoekster toont niet aan dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Uit haar betoog blijkt dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 augustus 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend (bijlage 19ter) en dit in functie van haar Belgische echtgenoot.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Verzoekster diende dus onder meer aan te tonen dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals wettelijk voorgeschreven.

Blijkens de aanvraag legde zij reeds de volgende stukken neer: “huwelijksakte, verklaring maandelijks inkomen, geregistreerd huurcontract, aansluiting sociale kas als zelfstandige”. Uit de stukken blijkt dat met “verklaring maandelijks inkomen” de verklaring van de boekhouder van 8 juli 2013 bedoeld wordt, die dus samen met de andere documenten al op 9 augustus 2013 werden neergelegd. Verzoekster diende blijkens de aanvraag echter nog bijkomende documenten neer te leggen, met name een “bewijs van voldoende stabiel bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot” en een “attest ziektekostenverzekering van het ganse gezin”. Aldus kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij er mocht van uit gaan dat de verklaring van de boekhouder volstond en dat indien dit niet zo was, de verwerende partij haar had kunnen vragen bijkomende stukken neer te leggen. Uit de bijlage 19ter blijkt immers duidelijk dat verzoekster werd gevraagd om, terwijl zij de verklaring van de boekhouder reeds had neergelegd, stukken neer te leggen die bewijzen dat haar echtgenoot over voldoende stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster maakte op 12 september 2013 de volgende bijkomende stukken over: een bewijs dat zij als persoon ten laste van haar man aangesloten is bij een mutualiteit en rekeninguittreksels waaruit blijkt dat haar echtgenoot in juli, augustus en september 2013 een bedrag van 1.500 euro werd uitbetaald door vennootschap Z. I.

Met betrekking tot de voorgelegde stukken wordt in de bestreden beslissing gesteld dat daaruit niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Specifiek met betrekking tot de verklaring van de boekhouder wordt gemotiveerd dat, aangezien een verklaring op eer niet kan worden getoetst op zijn feitelijkheid en waarachtigheid, deze niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat het niet gaat om een officieel document van de belastingen zoals een

aanslagbiljet. Voorts motiveert de verwerende partij dat uit de voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen nu bij het maandelijks betaald bedrag van 1500 euro nog geen rekening werd gehouden met de diverse inhoudingen en sociale lasten die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, zodat deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toerekende bestaansmiddelen. Op basis van de voorgelegde bewijzen, zo besluit de verwerende partij, heeft zij geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat er niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan over stabiele, toerekende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Met haar betoog dat het voorgelegde attest van het boekhoudkantoor door de verwerende partij ten onrechte niet in overweging wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, waarbij zij verwijst naar artikel 4 van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten, dat stipuleert dat een boekhouder zijn beroep moet uitoefenen met de vereiste waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid, en aanvoert dat in tal van rechtsdomeinen de verklaringen van een boekhouder als betrouwbaar worden aanzien, zodat het als een officieel document beschouwd kan worden, geeft verzoekster wel aan het niet eens te zijn met de verwerende partij voor wat betreft de beoordeling van de bewijswaarde van de verklaring van de boekhouder, doch zij toont niet aan dat de gemachtigde omtrent het kwestieuze attest onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft te kennen gegeven dat zij de voorkeur geeft aan een officieel document van de belastingen, zoals bijvoorbeeld een aanslagbiljet. Verzoekster beweert dan wel dat de verklaring van de boekhouder als een officieel document kan worden beschouwd maar gaat daarmee voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij in casu, zoals reeds gesteld, de voorkeur geeft aan een officieel stuk van de belastingen. Er kan niet worden ontkend dat een attest van de boekhouder niet als dusdanig kan worden gekwalificeerd. De verwijzing door verzoekster naar het Koninklijk Besluit van 23 december 1997 tot goedkeuring van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten is in die optiek dan ook niet van aard om een schending van de materiële motiveringsplicht, dan wel van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken. Een schending van artikel 4 van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten (BIFF), goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 22 oktober 2013, dat het Koninklijk Besluit van 23 december 1997 heeft opgeheven, is evenmin aangetoond.

Verzoeksters argument dat, gelet op het feit dat de onderneming van haar echtgenoot pas gestart is op 3 januari 2013, zij nog geen officieel document zoals een aanslagbiljet kon voorleggen, is niet van aard om daar anders over te oordelen.

Met betrekking tot het motief dat bij het maandelijks bedrag van 1.500 euro nog geen rekening werd gehouden met de diverse inhoudingen en sociale lasten die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, voert verzoekster aan dat uit de verklaring van de boekhouder blijkt dat de sociale bijdragen betaald worden door de vennootschap, zodat niet kan worden ingezien over welke sociale inhoudingen het nog zou moeten gaan, maar aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij vermocht bewijskracht te ontzeggen aan het attest van de boekhouder is het kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de verwerende partij om te besluiten dat verzoekster op basis van de overige voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het netto-inkomen van de referentiepersoon. Uit de rekeninguittreksels kan immers enkel afgeleid worden dat de referentiepersoon zichzelf in de maanden juli, augustus en september 2013 een loon uitkeerde van 1.500 euro, maar kan geenszins worden opgemaakt hoeveel zijn netto-inkomen bedraagt. Waar verzoekster nog stelt dat het de verwerende partij, zo zij voorhoudt dat het inkomen te laag is, behoort te motiveren waarom dit te laag zou zijn en zou moeten berekenen wat de diverse inhoudingen en sociale lasten zouden inhouden, staat zij een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing voor. De verwerende partij kwam immers niet tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag zijn, maar wel dat de voorgelegde bewijzen geen zicht geven op zijn netto-inkomen. Bovendien dient te worden benadrukt dat de bewijslast van het vervuld zijn van de bij wet gestelde voorwaarden op de aanvrager rust.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond.

2.1.5. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond en kan dus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen deze beslissing, moet dan ook worden verworpen.

2.1.6. In zoverre het eerste middel ook de schending van artikel 3 van het EVRM aan de kaak stelt, moet worden vastgesteld dat deze grief moet worden betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zake kan worden verwezen naar wat volgt.

2.2. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekster geen voordeel zou hebben bij de vernietiging van deze beslissing. Zij stelt dat verzoekster zich bevindt in een illegale verblijfssituatie en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich meebrengt voor deze verblijfssituatie. Zij is van oordeel dat de illegale verblijfssituatie afdoende blijkt uit het administratief dossier, niet wordt betwist door verzoekster en impliciet doch zeker voortvloeit uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij merkt ook op dat de gemachtigde ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet ertoe verplicht zal zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen.

Het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging van de verblijfssituatie tot gevolg heeft, volstaat nog niet om verzoekster het belang te ontzeggen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op het bevel. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoekster, in haar enig middel, de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en dit omdat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verzoekster het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door haar opgeworpen grief en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, te meer nu, zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel, de enkele vaststelling dat een vreemdeling het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. De verwerende partij stelt dat de gemachtigde bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, doch de vaststelling dringt zich op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft te zijn genomen in toepassing van deze wetsbepaling, laat staan in toepassing van welke concrete bepaling vervat in deze wetsbepaling. Er kan geenszins worden vastgesteld dat de gemachtigde niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt derhalve verworpen.

2.2.2. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dienaangaande onder meer wat volgt:

“Dat de bestreden beslissing geen motief laat staan afdoende motief weergeeft nopens het bevel tot het verlaten van het grondgebied. Dat de bestreden beslissing wat betreft het bevel tot het grondgebied zowel in rechte als in feite dient op te geven waarop het bevel tot het grondgebied steunt, hetgeen evenwel niet het geval is.

[...]

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

[...]

Dat bovendien artikel 8 van de Vreemdelingenwet stelt welke bepaling van artikel 7 van diezelfde wet van toepassing is dient vermeld te worden in het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat geen enkele bepaling werd aangegeven.”

2.2.3. De verwerende partij repliceert:

“Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.”

2.2.4. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Verzoekster kan aldus niet

worden gevolgd in haar stelling dat de beslissing één en ondeelbaar is, en dat het beroep om die reden, indien de middelen betreffende het bevel resulteren in een vernietiging, ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, om de volgende redenen:

2.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient de gemachtigde in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, want "Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet. Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen." weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde. Ook al is de motiveringsplicht beperkt in het geval van een gebonden bevoegdheid, door de vaststelling in casu dat iedere motivering ontbreekt, kan niet worden nagegaan of inderdaad toepassing is gemaakt van een gebonden bevoegdheid en op grond van welke bepaling (zie RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast ,dient te vermelden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.6. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen, zoals hiervoor reeds werd toegelicht, dat ook de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing van die beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten is, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de in artikel 2 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS